

[Wilhelm]

Hvad skal der til for at klare det? Ja, der skal faktisk lønnedgange sammenlignet med udlandet på 20 pct. om året for i det fjerde år at nå op på noget, der bare ligner det antal beskæftigede, som nu går ledige, eller nærmer sig noget, der bare ligner det nuværende betalingsunderskud. Det er det instrument, man klatrer sig til. Enhver kan se, at det er komplet urealistisk.

Jeg skal tilføje, at det var ved sådan en lønnedgang i den private sektor. Der står også et par sider om, at hvis man ikke bare gjorde det i den private sektor, men også gør det for alle transfereringsoverførslerne, altså pensioner og sociale ydelser osv., og også gør det i den offentlige sektor, så giver det noget mere på betalingsbalancen. Men jeg kan ikke forestille mig, at nogen i alvor vil tale for den side af instrumentet, når man samtidig her klart påviser, at det ikke giver én krone mere på eksporten, men det giver derimod de effekter, der vil komme af, at man ødelægger folks forbrugsmulighed, og derunder giver det selvfølgelig også – hvad der også redegøres for her – et indhug i beskæftigelsen, en øget arbejdsløshed, endnu dårligere vilkår for det, man ellers påberåber sig som undskyldning for alt det her, erhvervslivets muligheder herhjemme.

Under de betingelser, som man altså har måttet indrømme i dette stykke papir, kan jeg ikke forestille mig, at nogen alvorligt vil tage den idé op med, at vi jo kan lade alle de andre holde for også, når man ved, at det ikke hjælper på andet end at reducere deres forbrugsmuligheder og herunder altså øger arbejdsløsheden.

Det er det sølle resultat, der efter finansministeriets egne opgørelser kommer ud af den politik, man klynger sig til og har klynget sig til under hele krisen. Jeg sagde lidt tidligere, at det resultat tager vi ikke engang for pålydende. Jeg kan ikke gennemgå alle de mere eller mindre indpakkede forudsætninger, der er for det her, men jeg kan da nævne et par af dem, der i hvert fald giver grund til skepsis med hensyn til selv disse yderst beskedne resultater. De står på side 4:

»For huslejen er forudsat en afdæmpning svarende til afdæmpningen i prisen på det samlede private forbrug.«

Den forudsætning har i hvert fald ikke været rigtig hidtil. Eller én, der er endnu mere vidtgående: det forudsættes, at hele om-

kostningsnedgangen ved dette løntryk 100 pct. smitter af på prisdannelsen på eksportvarerne, altså at man ikke lægger noget som helst på avancerne. Det er i strid med al erfaring fra omkostningsdæmpende ydelser, fra devalueringer, fra løntrykkervirksomhed osv., osv., at der ikke benyttes noget af dette tilbagehold, eller hvordan man nu laver det, til at øge avancerne. Men det forudsættes altså, og selv under disse helt urealistiske forudsætninger når man til denne skaldede halve milliard kr. efter fire års løntrykkeri i den private sektor. Det er altså det instrument, regeringen klynger sig til, efter regeringens egne vurderinger, som nu er kommet frem.

Må jeg til sidst spørge finansministeren: hvad er grunden til, at det dokument først kunne omdeles i formiddags, da debatten var startet? Det er bestilt for over 2 måneder siden. Der er rykket for det adskillige gange. Så sent som i forespørgselsdebatten for et par uger siden om det økonomiske råds rapport rykkede jeg for det endnu en gang med den klare begrundelse, at det ville dog være rimeligt at få besvaret dette centrale spørgsmål: hvordan virker egentlig lønop- eller -nedgange på de ting, vi her snakker om? Men det kunne ikke komme. For tre dage siden kom aftalen om indgrebet, for to dage siden kom lovforslagene om indgrebet, i går blev dette dokument dateret i finansministeriet, og i dag kunne folketinget få det, efter at hele historien er aftalt. Først derefter kan man få finansministeriets egen bedømmelse af, hvordan en løntrykkerpolitik virker. Jeg mener sådan set, at dokumentet i sig selv giver svaret på, hvorfor de her ting ikke skulle ud, før man havde fået overtalt den ene og den anden og den tredje til at fortsætte denne lønpolitik.

Ole Olsen (SF):

Jeg skal holde mig til to af de foreliggende lovforslag, lovforslag nr. L 200 og L 201, henholdsvis om begrænsning af avancer m.v. og om begrænsning af tantiemer.

Det vil nok være rimeligt at begynde med at konstatere, at det væsentligste sigte ved lovforslagene vel nok er kosmetisk. Når man på den måde griber ind over for lønmodtagerne, skal man helst give dem en fornemmelse af, at det ikke bare er dem, der skal bære byrden af en stram økonomisk politik.